

Butlletí

de l'Associació d'Antics Diputats al Parlament de Catalunya

número 17 | primavera 2012

Sumari

Editorial	3
Joan Rigol i Roig	
VI premi Conviure a Catalunya	5
Jaume Jané i Bel	
Acta del jurat del VI premi Conviure a Catalunya	7
Convocatòria del VII premi Conviure a Catalunya	8
Valors tous en temps durs	
Conferència de tardor amb el doctor Castiñeira	11
Ricard Fernández Deu	
La meva memòria	14
Rosa Barenys i Martorell	
Aran, un bocí d'Occitània a Catalunya	16
Pilar Busquet e Medan	
Versió en aranès	21
Comiat de la senyora Teresa Casas i Vives	25
Ferran Pont i Puntigam	
Assemblea General del 2012	27
Flora Sanabra i Villarroya	
Informacions	30

Consell de redacció: Teresa Capilla i Pujol, coordinadora del Butlletí. **Fotografies:** Pepe Navarro (coberta i pàg. 2), Jordi Gumí (pàg. 3), Carme Muñoz (pàg. 14), AGA (pàg. 18). **Assessorament lingüístic:** Serveis d'Assessorament Lingüístic del Parlament de Catalunya. **Disseny, maquetació i distribució:** Departament d'Edicions del Parlament de Catalunya. Parc de la Ciutadella, s/n, 08003 Barcelona. Tel. 933 046 635. Fax 933 046 636. A/e: edicions@parlament.cat. **Impressió:** Foteletra, Barcelona. **Tiratge:** 650 exemplars. **Dipòsit legal:** B-27.537-2003. **ISSN:** 1887-7893.

Editorial

SEMBLA COM SI LA CRISI ECONÒMICA ACTUAL tingués dues vessants no prou relacionades entre si. Per una banda, seguim de prop tots els índexs macroeconòmics, l'alteració diària de les primes de risc, les previsions del PIB...; i per l'altra, veiem el rostre humà d'aquesta crisi en la cara dels marginats, dels aturats, dels qui viuen sols sense pensió, dels qui no troben la seva primera feina, dels qui fan cua a Càritas pel menjar de la pura subsistència. Són dues cares de la crisi, sovint allunyades l'una de l'altra.

En els moments de prosperitat, quan la bombolla immobiliària i la dels bancs i caixes s'anaven inflant al ritme d'uns beneficis fills de l'especulació i no de la creació de riquesa, tota la nostra societat va quedar amarada del missatge consumista. I el veredicté electoral de la política es decantava a favor de qui més prometia l'increment d'aquest consumisme. El mercat era l'última paraula de la convivència humana. I avui encara ho és més.

Però també en moments de crisi emergeixen aquelles actituds forjades en l'economicisme absolut. L'individualisme, el campí qui pugui, fan que en aquests moments greus la solidaritat sigui escassa. La defensa dels drets corporatius dels qui tenen un lloc de treball segur és molt més agressiva que la d'aquelles persones el lloc de les quals depèn de la viabilitat de l'empresa. Els drets d'uns no es correlacionen amb els dels altres.

Davant d'aquest quadre els polítics no poden ser només la veu de la comptabilitat pública. Estimar políticament la nostra nació comporta comunicar camins de futur i d'esperança a la nostra gent. I també és el moment de reformular les prioritats davant les noves marginacions. El bé comú exigeix una nova xarxa de solidaritat als membres de la nació.

Tots els nostres grups parlamentaris han de dirigir una nova mirada a la realitat de la nostra societat, cada u des de la responsabilitat institucional que la democràcia li ha atorgat i que tots els altres han de respectar.

Llegeixo i transcric d'una publicació de la Fundació Maragall i de l'Abadia de Montserrat sobre marginació i compassió (Gaspar Mora, *Qüestions de Vida Cristiana*, 241, p. 259):

«Tenir la valentia de mirar sense desviar la mirada fins que el cor es mou a la compassió. És un procés dolorós. No desviar la mirada és difícil. Es tracta de deixar cridar dintre teu totes les excuses mentre aguantant la mirada, fins que els crits de les excuses es van apagant, i et queda només al davant, en el silenci, la imatge de la dona del carretó o la cua dels qui esperen el dinar d'una institució

assistencial. Aleshores comença una tasca molt dura que no acaba mai: suportar en el propi interior el pes dels marginats. Comença l'actitud humana més noble, la compassió».

Si la política arrenca en part de l'humanisme, a més dels informes econòmics i financers, ens cal també el silenci i desprendre'ns de la seguretat que ens donen el nostre convencionalisme polític i els enquistaments ideològics, per a compartir junts una mirada política del que està passant a casa nostra, amb els marginats. I fer-ho des de la interiorització personal d'aquests problemes socials d'avui.

JOAN RIGOL I ROIG

President del Parlament (1999-2003)

VI premi Conviure a Catalunya

AL COMENÇAMENT DE L'ANY 2012, s'atorgà el VI premi Conviure a Catalunya, com reflecteix l'acta d'aquella darrera i definitiva sessió del jurat. La Comissió Europea ha instituït l'any 2012 com a Any Europeu de l'Envel·liment Actiu i de la Solidaritat Intergeneracional, l'objectiu del qual engloba diversos i importants aspectes que van motivar i segueixen motivant les convocatòries d'aquest premi, promogut i mantingut per l'Associació d'Antics Diputats al Parlament de Catalunya.

El Parlament de Catalunya és hereu de la Cort Comtal i les assemblees de pau i treva, antecedents de les Corts Catalanes, i, per tant, té molts anys d'història. La seva activitat constant, més que vell, el fa productiu de camins de renovades condicions de vida projectades al bé comú.

En aquest premi, també hi podem trobar la solidaritat entre les generacions que convivim en un mateix temps i espai. M'atreveixo a pensar i escriure que la voluntat de l'Associació d'Antics Diputats, des del mateix moment que es va pensar, proposar, decidir i començar a fer possible el premi Conviure a Catalunya fins avui mateix, és participar positivament en la idea que comporta la profunditat de la dita d'origen africà i que el professor i filòsof J. A. Marina ha difós entre nosaltres: «Qui educa és la tribu».

Ja fa anys —l'edició és del 1970—, el Dr. Octavi Fullat en el capítol de la seva obra *Pensar y hacer* dedicat a formes de sociabilitat escriví: «Les comunitats, o grups primaris, són més naturals; les associacions, o grups secundaris, són totalment culturals. Malgrat la seva inesquivable culturalització, els grups primaris obeeixen a exigències emocionals i físiques d'elevada temperatura. La família, el grup d'amics, la pàtria, el clan..., són exemples de comunitats; l'agrupació, en elles, té arrels irracionals. Si es tingués intenció de prescindir d'aquests grups primaris, els homes es neurotizarien ràpidament».

I això ho escriví el prestigiós professor en un llibre de text destinat als alumnes d'aquell sisè curs de batxillerat dels anys setanta del segle passat.

Els membres del jurat, convocària rere convocària, hem pogut constatar la intenció educadora que perviu als centres educatius de Catalunya, de tota comarca, pel testimoni dels objectius i de les metodologies que cal aplicar a cada projecte per a assolir-los i que només es poden convertir en eines que forgen valors de convivència, cosa que possibilitarà comptar amb ciutadans ben arrelats.

Enguany, a més de donar fe dels treballs premiats, l'acta del premi reflecteix, de resultes de tot el conjunt dels programes presentats, aquesta important qüestió:

«Altrament, alguns treballs, és a dir, algunes escoles, posen en relleu que la feina dels educadors es desenvolupa en un ambient dur i difícil en el qual, atesa la composició social de l'alumnat i el seu origen territorial, apareix com a tasca prioritària la integració social de l'alumnat, aspecte que cal qualificar de bàsic i primari per a la incorporació de l'alumne a una vida normalitzada de societat i de país».

Tot aquest procés permet destacar l'esforç dels educadors i la finalitat integradora dins la societat democràtica catalana i els valors que volen estimular.

Els programes pedagògics presentats per l'Escola Josep Pla de Sant Andreu de la Barca, sota el lema «Treballem els valors», i per l'Institut Manuel de Montsuar, de Lleida, sota el lema «L'organització política de la societat», han estat considerats *ex aequo* com a primer premi, i les consideracions abans esmentades han fet que s'atorgui una menció especial al treball «Estima on vius sense oblidar les teves arrels», presentat per l'Escola Joan Maragall de Sabadell.

El pròleg no té altra funció que estimular la lectura del contingut d'aquesta publicació, la qual no és ni més ni menys que uns quants eloqüents mostraris, vius i actuals, de la molt bona manera de fer de tants i tants mestres i professors del nostre país, mostra molt valuosa del treball educatiu i, consegüentment, integrador dels equips docents que, dia a dia, fan de Catalunya un país per a tots els seus ciutadans.

JAUME JANÉ I BEL

Membre del jurat del premi Conviure a Catalunya
Antic diputat al Parlament de Catalunya

Acta del jurat del VI premi Conviure a Catalunya

A BARCELONA, AL PALAU DEL PARLAMENT, EL DIA 20 DE GENER DEL 2012, quan són les 12 del migdia, es reuneix el jurat de la sisena edició del premi Conviure a Catalunya.

Integren aquest jurat el Sr. Vicenç Capdevila i Cardona, membre de l'Associació d'Antics Diputats al Parlament de Catalunya, que el presideix, els vocals Sra. Flora Sanabra i Villarroya, Sr. Joan Descals i Esquiús, Sr. Jaume Jané i Bel i Sr. Magí Cadevall i Soler, membres també de l'Associació d'Antics Diputats al Parlament de Catalunya, i el Sr. Emili Pons i Carreras, del Departament d'Ensenyament. Actua com a secretari el Sr. Lluís Pibernat i Riera, cap de l'Àrea de Serveis Educatius del Parlament de Catalunya.

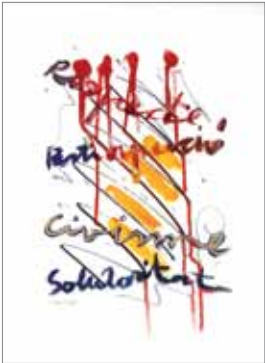
El jurat mostra la seva satisfacció tant per la bona participació d'enguany com per l'alt nivell de molts dels treballs presentats.

Considera, d'acord amb l'apartat 3 de les bases, que els programes pedagògics presentats per l'Escola Josep Pla de Sant Andreu de la Barca sota el lema «Treballem els valors» i per l'Institut Manuel de Montsuar de Lleida sota el lema «L'organització política de la societat» són dignes de rebre el primer premi, per la qual cosa proposa que en l'edició d'enguany aquests treballs siguin premiats *ex aequo*.

Així mateix, alguns treballs, és a dir algunes escoles, posen de relleu que la feina dels educadors es desenvolupa en un ambient dur i difícil en el qual, atesa la composició social de l'alumnat i el seu origen territorial, apareix com una tasca prioritària la integració social dels alumnes, aspecte que cal qualificar de bàsic i primari per a la seva incorporació a una vida normalitzada de societat i de país. En alguns casos, els programes que se'ns han presentat utilitzen l'esport com a eina integradora; en d'altres, s'intenta evitar que els alumnes siguin atrets per les bandes. En tot cas, són programes més que meritoris que persegueixen enaltir i estimular el valor bàsic de la interrelació personal i pacífica, però que és probable que s'apartin de les bases del premi. És per això que, tenint en compte el plausible esforç dels educadors i la finalitat integradora dins la societat democràtica catalana i els valors que volen estimular, proposaríem crear, dins del premi Conviure a Catalunya, una menció especial atorgable al millor programa d'integració social, i que en l'edició d'enguany s'atorgui aquesta menció especial a l'Escola Joan Maragall de Sabadell pel seu treball «Estima on vius sense oblidar les teves arrels».

Convocatòria del VII premi Conviure a Catalunya

LES PERSONES QUE HEM TINGUT L'HONOR de servir Catalunya com a diputats al Parlament sovint evoquem la nostra contribució activa a la història del país, i també aspirem a continuar-la mitjançant iniciatives com el premi Conviure a Catalunya. Volem que Catalunya sigui un model de bona convivència on estiguin definitivament instaurats els valors de la llibertat, la democràcia, el diàleg i la solidaritat entre tothom. Per això hem instituït el premi Conviure a Catalunya, que vol distingir el millor programa pedagògic destinat a la formació de les noves generacions en els valors abans esmentats, fonamentalment presents en les tasques del Parlament i del Govern.

En convocar aquesta setena edició del nostre premi, agraïm expressament la col·laboració que any rere any ens presten tant el nostre Parlament com el Departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya.

Bases

L'Associació d'Antics Diputats al Parlament de Catalunya convoca el VII premi Conviure a Catalunya, destinat a guardonar el millor programa pedagògic impartit a alumnes del sistema educatiu no universitari de Catalunya, que s'ajusta a les bases següents:

- 1** El premi és destinat a premiar un programa pedagògic que s'imparteixi a alumnes del sistema educatiu no universitari de Catalunya i que tingui com a objectiu enaltir els valors de la democràcia, l'autogovern, la participació política, la bona convivència, el diàleg i la solidaritat.
- 2** S'entén per *programa pedagògic* un conjunt articulat d'activitats que tenen per objectiu enaltir els valors democràtics. El programa pot formar part, de manera transversal, del programa educatiu general del centre, amb una rellevància clara.
- 3** El jurat valorarà preferentment els treballs que posin en relleu la relació entre el programa pedagògic presentat i les activitats i la projecció de la tasca del Parlament per la convivència a Catalunya.
- 4** L'import del premi és de 3.000 euros. Si escau, el jurat pot subdividir el premi i també declarar-lo desert.
- 5** Poden optar al premi els centres d'ensenyament no universitaris de Catalunya, públics i privats, que facin arribar llurs programes pedagògics a l'Associació. Cada centre pot presentar, com a màxim, dos programes.

6 Els programes pedagògics han d'incloure:

- a) El nom, l'adreça i el telèfon del centre.
- b) L'edat i el nivell dels alumnes participants.
- c) El contingut i el desenvolupament del programa pedagògic.
- d) Els noms del director o directora del centre i dels tutors del programa.

7 Els programes pedagògics s'han de fer arribar per correu postal a la seu de l'Associació d'Antics Diputats al Parlament de Catalunya (Palau del Parlament, parc de la Ciutadella, s/n, 08003 Barcelona), abans del 30 de novembre de 2012.

8 Els programes pedagògics han d'ésser escrits en llengua catalana i s'han de presentar per triplicat. Han de contenir la signatura dels professors que en siguin autors i el vistiplau del director o directora del centre.

9 El jurat del premi l'integren personalitats reconegudes del món pedagògic i membres de l'Associació. Se'n farà pública la identitat conjuntament amb l'anunci del veredictes corresponent, abans del 28 de febrer de 2013. El veredictes del jurat és inapel·lable.

10 Els programes premiats poden ésser publicats i els autors renuncien als drets de propietat intel·lectual que els puguin correspondre.

11 Els originals premiats són propietat de l'Associació d'Antics Diputats al Parlament de Catalunya. Els treballs no premiats es poden recollir a la seu del Parlament de Catalunya durant el mes de setembre de 2013; altrament, s'entén que els autors hi renuncien.

12 La participació en el premi implica acceptar-ne les bases. Les qüestions no previstes les resoldrà el jurat de manera objectiva i d'acord amb el seu criteri.

Palau del Parlament, 17 de maig de 2012

VII PREMI CONVIURE A CATALUNYA

L'Associació d'Antics Diputats al Parlament de Catalunya
convoca el premi al millor programa pedagògic

ESPEREM LES VOSTRES PROPOSTES!

Per a més informació: www.parlament.cat

Valors tous en temps durs

Conferència de tardor amb el doctor Castiñeira

LA SOCIETAT CATALANA ACTUAL és més individualista, liberal, tolerant, plural i democràtica. També, més lliure i més exigent. I està en ple procés d'autoafirmació identitària com a poble. Aquesta és la conclusió més rellevant que s'inclou en l'estudi «Valors tous en temps durs», impulsat per l'Observatori dels Valors, que promouen la Fundació Lluís Carulla i la Càtedra Lideratges i Governança Democràtica d'ESADE, i és la raó per la qual el doctor Àngel Castiñeira —un dels directors d'aquest estudi i responsable del Departament de Ciències Socials de la Universitat Ramon Llull— va ser el convidat de la Conferència de Tardor que cada any organitza l'Associació d'Antics Diputats i que va tenir lloc el propassat 25 d'octubre al Parlament.

A l'inici de l'acte, la presidenta de la cambra, Núria de Gispert, que començà destacant la condició política dels exparlamentaris, va felicitar la Junta de l'Associació per l'oportunitat de les conferències fetes fins ara. Respecte a l'argument triat per a aquesta edició, «Valors tous en temps durs. Els valors dels catalans en l'enquesta europea de valors», en va destacar el difícil moment que viu la societat arreu del món i a casa nostra en particular, tot emfatitzant que la democràcia és l'únic projecte viable de convivència ciutadana. A continuació, el president de l'Associació, Joan Rigol, en fer la presentació del conferenciant, assenyala que l'estudi en qüestió «pot donar les pautes per a saber com accedir a una societat més digna».

Pel doctor Castiñeira, la crisi mundial que actualment patim no és només econòmica, sinó que, en bona part, és també social. «Haver gastat, en èpoques de vaques grasses, més del que podíem i teníem ha evolucionat vers una greu crisi de l'estat del benestar. En molt poc temps hi ha hagut grans canvis que, tot i ser positius, han suposat una notable sacsejada de les velles estructures i, a més, una absència de recanvi».

Va afegir que la crisi s'ha fet palesa a tots els nivells: La família ja no s'entén com el centre, tot i que procura seguretat i que en èpoques econòmiques dolentes esdevé la primera font de solidaritat. Malgrat això, ha minvat l'educació en els seus valors i es dona menys importància a l'afectivitat, atès que el temps de convivència és menor, en bona part per l'augment de separacions.

Respecte al món del treball, queda clar que la feina ja no és per a tota la vida. La flexibilitat, l'eventualitat i els acomiadaments fan que treballar sigui tan sols un instrument per a aconseguir una millor situació; per tant, l'empresa passa de ser considerada un referent d'identitat a ser una font d'ingressos. Pel que fa

a l'educació, el doctor Castiñeira digué que hi ha hagut una devaluació de la qualitat, que es constata en el 32% de fracàs escolar registrat a Catalunya. També han perdut pes la cultura de l'esforç i la figura del mestre com a autoritat.

La crisi d'ideals, de confiança i de participació ha fet palès que hi ha una gran desafecció vers les institucions i, sobretot, els polítics, encara que no vers la política. L'església, d'altra banda, ha perdut adeptes i s'ha fet evident que hi ha esglésies sense creients i, alhora, creients sense església, és a dir, gent amb una profunda espiritualitat que no combrega amb les pautes establertes. Actualment, per a l'individu resulta prioritària la realització personal, disposar del control de la seva vida sense la imposició dels altres, rebutjant l'estandardització. Això comporta la seva progressiva desincrustació de l'entorn social i la pèrdua d'influència i dels valors que aporten les institucions bàsiques de la societat, tot i que els demani ajut.

Segons el doctor Castiñeira, l'individu té el que se'n podria dir «una vida "tunejada"», ja que de cada institució de referència agafa allò que més li agrada. D'altra banda, tot i que en públic prefereix llei i ordre, en privat reclama «viure i deixar viure». Hi ha un qüestionament permanent de l'autoritat

adulta, tant si es tracta de pares, mestres i caps a la feina com de sacerdots, polítics... La confiança, ara, cal guanyar-se-la contínuament, ja que no resulta consubstancial amb res.

En aquests grans canvis, els mitjans de comunicació de masses, cada cop més presents, han tingut un paper fonamental, així com la publicitat, que ha enfortit el concepte de societat de consum, l'augment i diversificació de la indústria del lleure, i les xarxes socials, a través d'Internet. En aquest sentit, i atenent que els joves d'avui són els que marquen les pautes de la societat futura, cal reconduir la situació. Pel doctor Castiñeira és important no solament refermar els valors positius —com ara el desig de més llibertat i realització personal, la defensa de la tolerància, el pluralisme, la democràcia, l'augment de la consciència mediam-biental, la igualtat de gènere o la revalorització del lleure—, sinó també crear les condicions gràcies a les quals el treball, la solidaritat, l'austeritat, el sentit de transcendència, la responsabilitat i el compromís arrelin com a valors sòlids de la nostra societat.

Per a aconseguir-ho cal reinventar el sentit de l'autoritat, basant-se en la credibilitat i la legitimitat. Hi ha d'haver una conciliació entre l'autonomia individual i els valors col·lectius, i s'han de cercar nous referents exemplificadors. La família ha de tornar a ser valorada reestructurant el model de conciliació laboral, oferint espais d'orientació per a pares i mares i refermant la relació amb l'escola. El doctor Castiñeira concloué que hem de ser capaços de construir «un projecte social en comú, divers i plural, susceptible d'incloure tothom i en el qual ningú no sigui objecte de rebuig».

RICARD FERNÁNDEZ DEU
Diputat de la VI legislatura

La meva memòria

QUE EL PARTIT DELS SOCIALISTES DE CATALUNYA em proposés formar part de la candidatura al Parlament de Catalunya va suposar per a mi un honor, però sobretot una responsabilitat. En servo un bon record.

L'acció parlamentària correspongué a cinc legislatures, la qual cosa va afavorir que pogués treballar amb continuïtat en les tasques que em varen ser encomanades.

La memòria em remet a dos moments molt especials. En iniciar-se la primera legislatura, l'1 d'abril de 1980, quan vaig entrar a l'hemicicle per ocupar el meu escó vaig sentir una especial emoció. En aquell mateix instant estàvem donant continuïtat a la democràcia parlamentària iniciada amb el Parlament republicà el 1932 i abolida des del 1938 fins al 1976 per la dictadura franquista. Repreníem la nostra història.

Però també –ho he de dir– vaig sentir una certa tristor. Fins aleshores cap dona no havia exercit de parlamentària. L'Estatut de Núria ens reconeixia com a elegibles, però no vàrem ser proposades. La Constitució espanyola i l'Estatut de Sau declaraven el dret a la igualtat, però l'1 d'abril de 1980 la nostra representació va ser únicament del 5,19%, cosa que suposava que només set dones forméssim part del Parlament, una minsa representació que reflectia una societat i uns partits molt masculinitzants.

Quins varen ser els meus reptes? Aprofundir en la pràctica quotidiana del que significava ser representant dels qui ens havien votat i aconseguir que la gent del carrer, homes i dones, entitats i associacions, entenguessin què fèiem, per què podíem ser útils i en què ho havíem de ser. Era clar que, en general, tothom sabia que es tractava de desplegar l'Estatut i de dotar-nos d'un cos legislatiu per a regular la nostra vida econòmica, política, cultural i social, apartant els obstacles que ho havien impedit fins aleshores, amb iniciatives legislatives de control i d'impuls del Govern, i donant respostes a les expectatives que el poble de Catalunya havia posat en la democràcia i la institució.

Però com ho podíem fer per a acostar la nostra funció al dia a dia de la gent? Aquesta va ser una part important de la meva tasca, igual que de la d'altres diputats i diputades, i recordo amb emoció les primeres visites a la seu parlamentària d'associacions de pares, de persones amb discapacitat, d'associacions de dones i de professionals de l'educació, del treball social i de la salut que ens plantejaven les seves necessitats i mancances i ens orientaven cap allà on hi havia problemes socials per resoldre.

I aquesta energia positiva que ens va arribar en les primeres legislatures va enfilat moltes i moltes iniciatives que van anar teixint l'entramat legislatiu de les polítiques socials, des de l'acord i el pacte entre Govern i oposició, així com des de l'impuls i el control que fèiem des de l'oposició. Vàrem posar fil a l'agulla per construir el nostre estat del benestar, mitjançant les lleis, entre d'altres de serveis socials i sanitat, en les quals vaig participar molt activament. Es tractava d'anar configurant les prestacions bàsiques i la xarxa d'utilització pública, així com d'avançar en les polítiques pels drets de la infància, les polítiques d'igualtat dona-home, la supressió de barreres arquitectòniques per a les persones amb mobilitat reduïda, la llengua de signes, el reconeixement de la comunitat gitana..., iniciatives presentades i substanciades entre tots.

Justament ara, al cap de trenta anys, no em puc treure del cap una preocupació: haurà servit el que vàrem iniciar amb tant d'esforç uns i altres per a establir polítiques que donin benestar al país i respostes adients a tantes i tantes demandes de ciutadanes i ciutadans per a desenvolupar drets aleshores inexistents? Estan en perill les polítiques socials que s'han continuat desenvolupant per a preservar el nostre estat del benestar? Caminem cap a un model que busca les solucions en les retallades de drets adquirits?

Entenent que la interdependència entre l'administrador i l'administrat és bàsica, no seria el moment de tornar a obrir les portes i els porticons de les nostres institucions a la consulta i el debat amb la ciutadania? Els serveis i les prestacions socials existents no són patrimoni dels governs sinó de la societat en el seu conjunt; per tant, s'han de retrobar vies de diàleg per a mantenir tot allò que és bo i necessari per a la gent del nostre país.

Per mi, aquelles cinc legislatures varen ésser cabdals per a fer arrelar el nostre estat del benestar. Crec que cal recordar-ho en aquest moment de tanta fragilitat social, en què tenim el perill de fer passes enrere.

ROSA BARENYS I MARTORELL
Diputada de la I, II, III, IV i V legislatures

Aran, un bocí d'Occitània a Catalunya

CONSTITUÏDA PER L'ALTA CONCA DE LA GARONA, la Vall d'Aran és l'única comarca de Catalunya que no té el català com a llengua pròpia, sinó l'occità. A aquest tret identitari major, cal afegir també l'antiga tradició d'autonomia del territori, plasmada des de l'edat mitjana en l'existència d'unes institucions d'autogovern pròpies, i, alhora, la ferma voluntat dels aranesos de vincular-se a Catalunya i formar-ne part.

Una comunitat de llengua i cultura occitanes

El poblament de la vall anterior a la conquesta romana, esdevinguda durant el segle I aC, era d'arrel bascoaquitana, amb un lleuger component o influència cèltics. Segons alguns estudiosos de la història de les llengües, aquells antics habitants de l'Aran parlaven una llengua de la mateixa família que l'èuscar, de la que es troben nombrosos testimonis en la toponímia del territori, com ara la mateixa paraula Aran, que en basc actual vol dir «la vall».

Amb la incorporació a l'Imperi romà, l'Aran formà part de l'anomenada *civitas convenarum*, amb capital a *Lugdunum Convenarum* (actualment la vila de Sant Bertran de Comenge), des d'on la llengua i la civilització llatines s'escamparien cap a les altes valls pirinenques veïnes.

L'evolució del llatí popular al sud d'Europa, durant l'alta edat mitjana, donaria lloc a la formació de les llengües romàniques, entre elles l'occità o llengua d'oc. Aquesta llengua és parlada actualment a nombrosos departaments del sud de l'Estat francès, a diverses valls italianes de la regió del Piemont i a la Vall d'Aran. Al seu torn, la variant aranesa de l'occità s'inclou dins el gascó, un dels sis grans conjunts dialectals de l'occità, que es parla dins el triangle delimitat per la Garona, el Pirineus i l'oceà Atlàntic.

Durant l'edat mitjana, l'occità va ser el vehicle d'expressió d'una de les primeres manifestacions de la poesia amorosa d'Occident. Des del segle XIII, la incorporació de les terres occitanes a la corona de França determinaria un desplaçament progressiu de l'occità com a llengua d'expressió literària, jurídica i cultural, sempre en benefici del francès.

A la fi del segle XIX, el moviment romàntic del Felibritge, contemporani de la Renaixença a Catalunya, reivindicaria l'ús literari de l'occità i, l'any 1904, un dels seus membres més destacats, Frederic Mistral (1830-1914), guanyaria el premi Nobel de literatura. Influenciat per aquest moviment, el poeta aranes Jusep Condò e Sambeat (1867-1919), seria un dels primers a fer servir la variant aranesa de l'occità com a llengua d'expressió literària.

A diferència d'altres indrets d'Occitània, la vitalitat de l'occità a la Vall d'Aran s'ha mantingut fins a l'actualitat. A aquest fet hi han contribuït decisivament les disposicions de l'Estatut d'autonomia de Catalunya i de la legislació jurídica derivada, en la mesura que han reconegut l'oficialitat de l'occità a l'Aran, i n'han garantit la presència i ús en l'Administració, l'escola i els mitjans de comunicació del territori.

Un país de frontera

Durant els segles IX-XI, la vall va ser un territori molt disputat pels senyors feudals veïns, els comtes de Pallars, Ribagorça i Comenge, i, a partir del segle XII, també pels monarques de la Corona d'Aragó. Cap a l'any 1175, el monarca catalanoaragonès Alfons I el Cast signaria amb els aranesos un tractat o pacte *d'emparança*, mitjançant el qual els posava sota la seva protecció. A canvi, els aranesos el van reconèixer com a sobirà i es comprometeren a pagar anualment a la Corona catalana una mesura de blat per cada casa de la vall (l'anomenat *galin reiau*).

Des de finals del segle XIII, el reis de França s'interessarien també pel domini de la vall, i van ocupar-la militarment nombroses vegades. Tanmateix, l'Aran sempre acabaria retornant a la Corona catalanoaragonesa, en bona mesura per la ferma i decidida voluntat dels habitants de la vall de formar-ne sempre part. Dins la Corona d'Aragó, la vall va constituir inicialment una entitat territorial amb personalitat pròpia, i, des del 1313, quedaria vinculada al reialme d'Aragó. Tanmateix, l'any 1411, l'Aran demanaria voluntàriament vincular-se i formar part del Principat de Catalunya.

Tot i l'existència d'una frontera política que els separava, els aranesos no varen trencar mai els pregons lligams pastorals, comercials i humans que, des d'antic, mantenien amb les valls occitanes veïnes, ja que la seva subsistència i prosperitat en depenien. A més, des del moment de la seva cristianització, a l'alta edat mitjana, la vall va dependre espiritualment de l'autoritat del bisbat de Comenge, amb seu a Sant Bertran de Comenge, i això fins l'any 1804, en què, per mor de la supressió d'aquest bisbat occità, fou transferida al bisbat català d'Urgell.

Una petita «república»

El feudalisme no va arrelar mai a l'Aran i els seus habitants varen gaudir sempre d'una àmplia autonomia per a administrar els seus afers. Els monarques catalanoaragonesos varen reconèixer i confirmar els drets i llibertats aranesos en diversos privilegis, el més important dels quals va ser l'atorgat per Jaume II l'any 1313, l'anomenat privilegi d'Era Querimònia, que va constituir la principal base jurídica de la vida de la comunitat aranesa durant més de cinc-cents anys.

Era Querimònia i els altres privilegis de la vall establien l'antic dret dels aranesos de gaudir de les seves pròpies institucions d'autogovern. El sistema polític aranès, descrit per alguns historiadors com «una petita república», es fonamentava en la institució de la casa. Així, en cada poble de la vall, els caps de

A l'agost del 1313 els magistrats i el Conselh Generau dera Val van ser rebuts pel rei Jaume II al castell de la Suda de Lleida. Allà, en virtut del privilegi solemne anomenat Era Querimònia, els va confirmar la lliure i franca possessió de les seves muntanyes, sense cap servitud reial.

casa es reunien en el Conselh dera Vila per a tractar dels afers comuns i elegir els seus representants, anomenats *cònsols*. Al seu torn, els pobles s'ajuntaren en unes circumscripcions més àmplies, anomenades *terçons* (fins al segle xv hi hagué tres *terçons* a la vall, i, d'aleshores ençà, sis: Pujòlo, Arties e Garòs, Castièro, Marcatoza, Lairissa i Quate-Lòcs). A cada *terçon* els representants dels pobles elegien un *conselhèr* per tal de representar-los en les reunions del Conselh Generau dera Val, la més alta institució de govern, administració i representació de la comunitat aranesa. Des de 1616, aquest òrgan estaria integrat per tretze membres: sis *conselhèrs*, sis *proðms* i un *sindic generau*, tots ells elegits per sorteig, pel sistema de la insaculació. Les competències del *Sindic* i del *Conselh Generau* abastaven la regulació de tots els àmbits de la vida de la comunitat aranesa, però la seva principal funció era la representació externa de la vall i la defensa dels privilegis i llibertats aranesos.

El Decret de Nova Planta (1716), que va suprimir les institucions d'autogovern tradicionals a Catalunya, no es va aplicar a l'Aran, que va mantenir el seu antic sistema d'autogovern fins al començament del segle XIX, si bé amb unes competències cada cop més disminuïdes en benefici dels representants del poder reial a la vall. Amb la nova organització provincial introduïda a l'Estat

espanyol l'any 1834, el sistema polític tradicional aranès va ser abolit i la vall fou incorporada a la província de Lleida.

L'aspiració de l'Aran de recuperar les seves antigues institucions d'autogovern, ja expressada durant els anys de la Segona República per alguns intel·lectuals aranesos, va revifar durant els anys de la Transició, fonamentalment a través del moviment de l'associació de veïns Es Terçons, l'acció de la qual va ser decisiva per a la inclusió dins l'Estatut d'autonomia de Catalunya de 1979 de dues disposicions relatives a l'obligació de protegir i promoure la llengua pròpia de la vall i de restablir les seves institucions històriques d'autogovern.

El 1990, el Parlament de Catalunya va aprovar la Llei de règim especial de la Vall d'Aran, que va restablir el Conselh Generau dera Val. Des d'aleshores, aquest està compost per tretze *conselhèrs* o *conselhères*, elegits en representació dels sis *terçons* tradicionals de la vall. Al seu torn, aquests trien d'entre ells el síndic o síndica d'Aran, que fa funcions de cap de govern.

Una societat en transformació

La pagesia i la ramaderia han constituït les principals activitats econòmiques de la vall. L'artesanía, el treball al bosc, el comerç transfronterer i l'emigració temporal a França han estat també complements importants de l'economia de la major part de les famílies araneses durant segles.

Durant la primera meitat del segle xx, la construcció de la carretera del port de la Bonaigua (1924) i l'obertura del túnel de Vielha (1948) determinarien una millor i més pregonada inserció de l'Aran en els mercats català i espanyol. Paral·lelament, a la vall s'encetaria també la construcció de diverses centrals hidroelèctriques que suposarien l'arribada i l'establiment a la comarca de nombroses persones d'arreu de l'Estat espanyol. La millora de les comunicacions estimularia també l'incipient turisme de descoberta de la vall, que ja existia des de mitjan segle XIX a França i, des del començament del segle xx, també a Catalunya.

Amb l'obertura de les estacions d'esquí de Baqueira-Beret (1964) i d'Era Tuca (1974), el turisme, sobretot d'hivern, es convertiria en el pal de paller de l'economia aranesa, una mena «d'or blanc» que portaria a la vall una riquesa i prosperitat fins aleshores desconegudes. Així mateix, el turisme ha estat també un poderós estímul i factor de transformació de les maneres de viure, de pensar i de sentir de la comunitat aranesa. D'altra banda, el desenvolupament econòmic ha determinat també un augment significatiu del nombre de residents nascuts fora de la vall.

Aran i Catalunya, un destí comú

La constatació de totes aquestes pregonades transformacions porta a formular-nos una pregunta: en un món cada cop més interconnectat i globalitzat, aconseguiran els homes i dones de l'Aran mantenir viva la seva llengua, la seva identitat? «Qui ho pot saber», direu. En tot cas, crec que aquesta hauria de ser també la preocupació d'una Catalunya conscient de la riquesa cultural que li aporta l'Aran i, alhora, del gran valor pedagògic davant la comunitat internacional que pot tenir per a les aspiracions i reivindicacions nacionals catalanes el seu grau de respecte i solidaritat amb la llengua, la cultura i les institucions pròpies de l'Aran, aquest petit bocí d'Occitània que un dia, lliurement, va decidir lligar el seu destí al de la nació catalana.

PILAR BUSQUET E MEDAN

Diputada al Parlament de Catalunya (1984-1992)

Síndica d'Aran (1991-1993)

Aran, un bocin d'Occitània en Catalonha

Constituïda pera nauta Val dera Garona, era Val d'Aran ei eth solet parçan de Catalonha que non a eth catalan coma lengua pròpia, senon er occitan. Ad aguest trèt identitari major, cau ahíger tanben era vielha tradició d'autonomia deth parçan, plasmada des dera edat mejana ena existència d'ues institucions d'autogovèrn pòpies, e, ath madeish temps, era hòrta voluntat des aranesi d'encossar-se e formar part de Catalonha.

Ua comunitat de lengua e cultura occitanes

Eth poblament dera val d'abantes dera conquista romana, hèta pendent eth sègle I a. C., ère d'arraïtz bascoquitana, damb un hòrt component o influència cèlta. Segontes bèri lingüistes, aqueri antics poblants d'Aran parlauen ua lengua dera madeisha familha qu'eth basc, dera que se tròben nombrosi testimònis ena toponímia deth parçan, com ara era paraula Aran, que en basc actuau vò díder «era val».

Damb er encossament ar Empèri Roman, Aran formèc part dera nomentada *civitas convenarum*, damb cap-lòc en *Lugdunum Convenarum* (actuauments Sant Bertran de Comenge), dempús d'a on era lengua e era civilizació latines s'escamparien enquiàs vals pirinenques vesies.

Era evolucion deth latin popular en sud d'Euròpa, pendent es sègles dera nauta edat mejana, darie lòc ara formacion des lengües romaniques, entre eres er occitan o lengua d'òc. Aguesta lengua ei parlada en sud der Estat francés, en bères vals dera region italiana deth Piamont e ena Val d'Aran. Ath sòn torn, era varietat aranesa der occitan s'encastre laguens deth gascon, un des sies grani corròps dialectaus der occitan, que se parle laguens deth triangle delimitat pera Garona, es Pirinèus e er Occean Atlantic.

Pendent era edat mejana, er occitan serie eth veïcul d'expression d'ua des prumèras manifestacions dera poesia amorosa en Occident. D'ençà eth sègle XIII, er encossament des tèrres occitanes ara corona de França determinaríe un desplaçament progressiu der occitan coma lengua d'expression literària, juridica e culturau, tostemp en benefici deth francés.

Ara fin deth sègle XIX, eth moviment romantic deth «Felibritge», contemporanèu dera Reneishença en Catalonha, reivindicarie er usatge literari der occitan, e, en 1904, un des sòns membres mès destacadi, Frederic Mistral (1830-1914), guanharíe eth prèmi Nobèl de literatura. Influenciat per aguest moviment, eth poèta aranés Jusèp Condò e Sanbeat (1867-1919) serie un des

prumèrs en utilizar era varietat aranesa der occitan coma veïcul d'expression literària.

Ath contrari de d'auti endrets d'Occitània, era vitalitat der occitan ena Val d'Aran s'a mantengut enquiàs nòsti dies. Ad aguest hèt i an contribuït sustot es disposicions der Estatut d'autonomia de Catalonha e dera legislacion juridica derivada, ena mesura qu'an arreconeishut era oficialitat dera lengua occitana en Aran, e an hèt possible era sua preséncia e usatge ena administraci6n, ena esc6la e enes mejans de comunicacion deth parçan.

Un país de frontèra

Pendent es sègles IX e X, era val siguec un parçan plan disputat pes senhors feudaus vesins, es condes de Palhars, Ribagòrça e Comenge, e, dempús eth sègle XII, tanben pes monarques dera Corona d'Aragon. Cap ar an 1175, eth monarca catalanoaragonés Alfons II eth Cast signarie damb es aranesi un tractat o pacte *d'emparança*. Per mor d'eth, eth rei prenie baish era sua proteccion as abitants d'Aran. En escanvi, aguesti l'arreconeishien coma legitim sobiran e se comprometien a pagar-le cada an ua mesura de blat per cada casa dera val (er nomenat *galin reiau*).

Des de finaus deth sègle XIII, es reis de França s'interessarien tanben peth domini dera Val, e l'aucupèren un pialèr de còps. Totun, Aran tostemp acabarie retornant entara corona catalanoaragonesa, en bona mesura pera hòrta e decidida voluntat des aranesi. Laguens dera Corona d'Aragon, era val siguec iniciauments ua entitat teritoriau damb personalitat pròpia, mès des de 1313 quedarie encossada ath reiaume d'Aragon. Totun, er an 1411, es aranesi demanèren voluntariaments restacar-se e formar part deth Principat de Catalonha.

Maugrat era existéncia d'ua frontèra politica que le sseparaue, es aranesi no voleren trencar jamès es prigonds liadèrs pastoraus, comerciaus e umans que, des d'antic, mantenguien damb es vals occitanes vesies, ja qu'era sua subervivença e prosperitat en depenien. A mès, des deth moment dera sua cristianizacion, pendent era nauta edat mejana, era val demorèc baish era autoritat religiosa deth bisbat de Comenge, damb sedença en Sant Bertran de Comenge), e açò enquià er an 1804, en que, per mor dera supression d'aqueth bisbat occitan, siguec transferida ath bisbat catalan d'Urgelh.

Ua petita «republica»

Et feudalisme non arraïtzec jamès en Aran e es sòns abitants gaudiren tostemp d'ua ampla autonomia entà administrar es sòns ahèrs. Es monarques catalanoaragonesi arreconeisheran e confirmèren es drets e libertats araneses en diuersi privilègis, eth mès important des quaus siguec er autrejat per Jaume II er an 1313, eth nomenat privilègi d'Era Querimònia, que siguec era principau basa juridica dera vida dera comunitat aranesa pendent mès de cinc cents ans.

Era Querimònia e es auti privilègis dera val establien er ancian dret des aranesi de gaudir des sues pròpies institucions d'autogovèrn. Eth sistèma politic aranés, descrit per bèri istoriadors com «ua petita republica», se fundamentaue ena institucion dera casa. En cada pòble, es caps de casa s'amassauen en eth Conselh dera vila entà tractar des ahèrs comuns e trigar es sòns representants, nomentadi *cònsols*. Ath sòn torn, es pòbles s'amassauen en ues circoscripcions mès granes, nomentades *terçons* (enquiath sègle XV, i auec tres terçons, e d'alavetz ençà sies: Pujòlo, Arties e Garòs, Castièro, Marcatosa, Lairissa e Quate Lòcs). En cada terçon, es representants des pòbles trigauen un conselhèr per mor de representar-les enes amassades deth Conselh Generau dera Val, era mès nauta institucion de govèrn e representacion dera comunitat aranesa. Des de 1616, aquest organ ère integrat per tretze membres: sies conselhèrs, sies proòms e un sindic generau, toti eri escuelhudi per tiratge. Es competències deth Sindic e deth Conselh Generau arthenien toti es airaus dera vida dera comunitat aranesa, mès era sua principau foncion ère era representaciòn dera val e era defensa des privilègis e libertats araneses.

Eth Decret de Naua Planta (1716), que des-heiguec es institucions de govèrn catalanes non s'apliquèc en Aran, que mantenguec eth sòn ancian sistèma d'autogovèrn quià començaments deth sègle XIX, encara que damb ues competències cada còp mès amendrides en benefici des representants deth poder reiau ena val. Damb era nauèra organizacion provinciau introducida en Estat espanhòu er an 1834, eth sistèma politic tradicionau aranés siguec abolit e era val siguec encossda ara província de Lhèida.

Era aspiracion d'Aran de recuperar es sues ancianes institucions d'autogovèrn, ja expressada pendent es ans dera Segona Republica per bèri intel·lectuaus aranesi, rebiscolec pedent es ans dera Transicion, sustot a traucès deth movement dera Associacion de Vesins Es Terçons, eth trabalh dera quau siguec decisiu entà ahíger ar Estatut d'autonomia de Catalonha de 1979 dues dispausicions relatives ara obligacion de protegir e promoïr era lengua pròpia dera val e de restablir es sues institucions istoriques d'autogovèrn.

En 1990, eth Parlament de Catalonha aprovèc era Lei de regim especiau dera Val d'Aran, que restablic eth Conselh Generau d'Aran. Dempús d'alavetz, aquest ei format per tretze conselhèrs e conselhères, trigadi democraticament en representacion des sies terçons dera val. Ath sòn torn, aguesti escuelhen d'entre eri ath Sindic d'Aran, que hè foncions de cap de govèrn.

Ua societat en transformacion

Era pagesia e era ramaderia an constituït es principaus actiuetats economicas dera val. Eth mestierau, era explotacion deth bòsc, era emigracion temporau e eth comèrç damb França an estat tanben complements plan importants dera economia des familhes araneses pendent sègles.

Pendent era prumèra mitat deth sègle XX, eth bastiment dera carretèra deth pòrt dera Bonaigua (1924) e era dubertura deth tunèl de Vielha (1948)

determinèren ua millhor e mès prigonda insercion d'Aran en mercat catalan e espanhòu. Ath madeish temps, ena val s'encetarie tanben eth bastiment de diuèrses centraus idroelectricas que supausèren era arribada e establiment en parçan de nombroses personas vengudes d'un pialèr de lòcs der Estat espanhòu. Era melhora des comunicacions estimularie tanben un maitièr torisme de descubèrta dera val que ja existie des de mejans deth sègle XIX en França, e des de començaments deth sègle XX tanben en Catalonha.

Damb era dubertura des estacions d'esquí de Baquèira-Beret (1964) e dera Tuca (1974), eth torisme, sustot d'iuèrn, se convertirie ena quilha basica dera economia aranesa, ua sòrta d'«òr blanc» que portarie entara val ua riquesa e prosperitat enquià alavetz desconeishudes. A mès, eth torisme a estat tanben un poderós estimul e factor de transformacion des manères de víuer, de pensar e de sentir dera comunitat aranesa. Fin finau, eth desenvolopament economic a determinat tanben un creishement significatiu deth numèro de residents neishudi dehòra dera val.

Aran e Catalonha, un destin común

Era constatacion de totes aguestes prigondes transformacions pòrte a demanar-mos ua qüestion: en un mon cada còp mès connectat e globalizat artenheran es òmes e hemnes d'Aran a mantier viua era sua lengua, era sua identitat? «Qui ac pòt saber», dideratz. Mès creigui qu'aguesta aurie d'èster tanben era preocupación d'ua Catalonha conscient dera riquesa culturau que l'apòrte era Val d'Aran, e, ath madeish temps, deth naut valor pedagogic deuant dera comunitat internacionau que pòt auer entàs aspiracions e reivindicacions nacionaus catalanes eth sòn gradon de respècte e solidaritat damb era lengua, era cultura e es institucions pròpies d'Aran, aqueth petit bocin d'Occitània qu'un dia, liuraments, decidic estacar eth sòn destin ath dera nacion catalana.

Pilar Busquet e Medan

Deputada ath Parlament de Catalonha (1984-1992)

Síndica d'Aran (1991-1993)

Comiat de la senyora Teresa Casas i Vives

EL PASSAT DIA 18 DE NOVEMBRE DE 2011 la junta ampliada de la nostra associació va retre un merescut homenatge a la nostra benvolguda cap de serveis, la senyora Teresa Casas i Vives, amb motiu de la seva jubilació com a funcionària del Parlament. Sota la presidència del Molt Honorable Senyor Joan Rigol, l'Associació li va oferir un dinar al restaurant del Parlament i un petit obsequi de record. Va ésser un acte ple d'emoció, en especial a l'hora dels discursos.

La senyora Casas va començar a treballar al Parlament l'any 1980 com a secretària de comissió. Provenia de l'empresa privada i se li notava ben clarament la voluntat d'anar per feina. Vaig tenir la gran sort de tenir-la com a col·laboradora a la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost, que aleshores jo presidia. La primera legislatura va ésser molt complicada, amb la necessitat continuada de fer equilibris, però gràcies al senyor Josep Maria Portabella, després interventor de la Generalitat durant anys i panys, i a la senyora Teresa Casas ens en vam poder sortir prou bé.

A poc a poc va anar progressant professionalment fins a esdevenir secretària de l'oficial major, el senyor Ismael Pitarch, primer, i de la secretària general del

Parlament, la senyora Imma Folchi, després. En totes aquestes feines va demostrar sempre una gran activitat i eficiència, juntament amb un tracte molt atent. El seu despatx era sovint una espècie de *refugium peccatorum* per a tots els diputats o diputades que necessitaven fer alguna gestió urgent relacionada amb la feina parlamentària.

Creada la nostra associació l'any 1997, li vam demanar —i ella ho va acceptar— que s'encarregués de tota l'activitat administrativa que havia de generar la nova entitat. Feina administrativa, gestió legal, agència de viatges, concertar entrevistes i visites, etc.: tot havia de passar pel despatx i l'ordinador de la senyora Casas. Des del 1997 fins al 2011 se'n va fer un tip, sempre amb la plena satisfacció dels presidents i de les juntes que s'han anat succeint. Escau destacar que el seu suport el compatibilitzava amb les seves obligacions professionals, i per això rebia per tota compensació un petit regal cada 15 d'octubre, dia de Santa Teresa.

Estic segur que totes les persones que hem tractat la senyora Teresa aquests anys en servem un magnífic record: sempre hem estat ben atesos, pacientment i diligentment, en les nostres cuites com a antics diputats. Ho ha fet en temes estrictament de l'Associació i també sovint en altres de col·laterals. Per tot plegat, en nom de l'Associació i també en nom propi, moltes gràcies, estimada Teresa. Desitgem que ara i per molts anys puguis gaudir de pau i de tranquil·litat a Arnes, a la teva estimada Terra Alta.

FERRAN PONT I PUNTIGAM

Secretari de l'Associació d'Antics Diputats al Parlament de Catalunya (2000-2008)

Assemblea General del 2012

ELS ESTATUTS DE L'ASSOCIACIÓ D'ANTICS DIPUTATS marquen que durant el primer trimestre de cada any s'ha de reunir, de manera ordinària, l'Assemblea General. En el marc de la sala 1 del Parlament, el divendres 16 de març, es va reunir la d'enguany, sota la presidència del Molt Honorable Joan Rigol, acompanyat de la secretària, Flora Sanabra, i la tesorera, Rosa Martí.

Les primeres paraules del president foren per a saludar els assistents i comentar la germanor i companyonia que hi ha en la nostra associació, que cal promoure i continuar exercint entre tots els antics diputats catalans. Va dir que l'Associació promou el civisme actiu i que, per això, les activitats desenvolupades al llarg de l'any van encaminades a fomentar, en esperit de fraternitat, la millora de la convivència.

Els diversos membres de la Junta Directiva van anar exposant les activitats portades a terme per l'Associació durant l'any 2011, i també les proposades per al 2012:

Jaume Jané va informar del VI premi Conviure a Catalunya, que acaba de ser resolt i del qual es farà l'acte de lliurament el proper 17 de maig. Enguany s'ha vist incrementat per a reconèixer la important tasca d'inclusió social d'algunes escoles en situacions ben difícils.

Teresa Capilla va exposar els treballs de publicació del Butlletí, que surt a la primavera i la tardor i que ara s'envia a tots els antics diputats. Va demanar la col·laboració, els suggeriments i els escrits de tothom qui hi vulgui participar.

Ricard F. Déu va glossar la conferència de tardor, enguany amb el títol «Valors tous en temps durs. Els valors dels catalans en l'enquesta europea de valors», que va tenir lloc el passat 25 d'octubre i que va anar a càrrec del professor Àngel Castiñeira.

Josep Maria Casals va parlar de la trobada anual d'antics diputats, que l'any passat es va fer a la Terra Alta i que enguany és previst de fer a l'Alt Empordà, el divendres 25 de maig. També va parlar de la presència ben actualitzada de l'AADPC en el web del Parlament.

Flora Sanabra va comentar el viatge institucional de l'any passat al Parlament de Düsseldorf i a l'ajuntament d'Aquisgrà, al land de Renània del Nord - Westfàlia, i la proposta d'enguany de visitar les repúbliques bàltiques.

Trini Neras va donar a conèixer l'exitós desenvolupament de la jornada de debat que, juntament amb l'Associació d'Exdiputats de les Corts d'Aragó, es va dur a terme a Saragossa i al Monasterio de Piedra.

La tesorera, Rosa Martí, va presentar la liquidació del pressupost del 2011 i la proposta per al 2012, amb 8.705,96 euros d'ingressos i 6.850 de despeses.

Abans de les votacions per a la renovació de la Junta, el president Rigol va proposar la modificació d'un article dels Estatuts, per tal de poder-la completar, si escau.

Una vegada escrutats els 80 vots, va quedar proclamada la nova Junta, formada per:

Joan Rigol (president) i Jaume Aligué, Josep Maria Balcells, Rosa Barenys, Joan Besa, Teresa Capilla, Josep Maria Casals, Ricard E Déu, Trini Neras, Flora Sanabra i Esteve Tomàs (vocals).

Amb la satisfacció del retrobament i les salutacions entre els antics diputats, l'assemblea es va cloure a les dues del migdia.

FLORA SANABRA I VILLARROYA

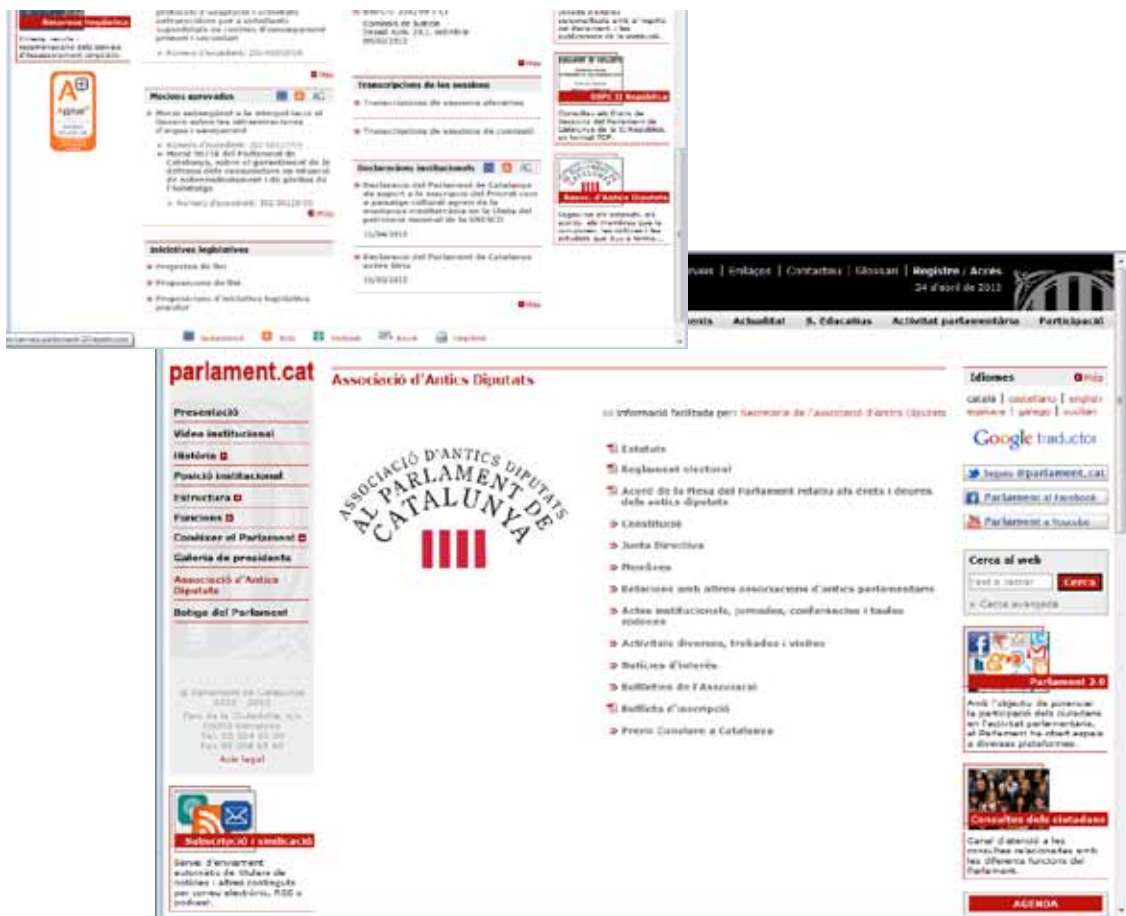
Diputada de la II, III, IV, V i VI legislatures

Informacions

Enllaç a l'espai de l'Associació al web del Parlament

Ara, a la pàgina principal del web del Parlament (www.parlament.cat), al capdavall de la columna de la dreta, trobareu un enllaç a l'espai de la nostra Associació.

Nous associats

Donem la benvinguda a Josep Casajuana i Pladellorens, Cristina Iniesta Blasco, Alexandre Martínez Medina, Joan Manuel del Pozo Álvarez i Antonio Robles Almeida com a membres de l'Associació.

Antics diputats traspasats

Justo Domínguez de la Fuente (29-12-2011), diputat de la II i la III legislatures.

Sol·licitud d'inscripció

Sol·licito ser admès/admesa com a membre de l'Associació d'Antics Diputats al Parlament de Catalunya, per la qual cosa facilito la meua identificació i les dades bancàries per a la domiciliació de la quota anual.

NOM COGNOMS

ADREÇA

POBLACIÓ

CODI POSTAL TELÈFON

ADREÇA DE CORREU ELECTRÒNIC

Domiciliació bancària de la quota anual

ENTITAT	OFICINA	DC	COMPTE
<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>

....., d de 20 ...

Signatura

SR./SRA. DIRECTOR/A DE L'ENTITAT FINANCERA

OFICINA NÚM. POBLACIÓ

COMPTE NÚM.

Us demano que satisfeu els rebuts que presentarà anualment l'Associació d'Antics Diputats al Parlament de Catalunya, carregant-los al compte indicat.

Atentament,

Signatura

....., d de 20 ...

Trameteu aquesta butlleta a l'Associació d'Antics Diputats al Parlament de Catalunya.
Palau del Parlament. Parc de la Ciutadella, s/n - 08003 Barcelona

NOTA: D'acord amb l'autorització donada per l'assemblea general tinguda el 18 de febrer de 2005, la Junta va acordar modificar la quota anual de l'Associació, que, a partir del 2006, és de 25 euros.

ASSOCIACIÓ D'ANTICS DIPUTATS
AL PARLAMENT DE
CATALUNYA

PARLAMENT DE CATALUNYA

www.parlament.cat